

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 czerwca 2023 r. w sprawie R 1463/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO jego własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez skarżącego, w tym kosztami poniesionymi do celów postępowania przed Wydziałem Unieważnień i Pierwszą Izbą Odwoławczą EUIPO;
- obciążenie każdego interwenienta jego własnymi kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Niedokonanie wystarczającej oceny rzeczywistego używania znaku towarowego i znaczenia dla oceny istnienia złej wiary;
- Błędna wykładnia dowodów mających znaczenie dla zaniechania używania;
- Nieuwzględnienie zaniechania używania przez właściciela i znaczenia dla oceny istnienia złej wiary.

Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2023 r. – ePlus/EUIPO – Telefónica Germany (E-Plus)

(Sprawa T-463/23)

(2023/C 338/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: ePlus Inc. (Herndon, Wirginia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Mottet, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Telefónica Germany GmbH & Co. OHG (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „E-Plus” – unijny znak towarowy nr 17 781 791

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 czerwca 2023 r. w sprawie R 951/2022-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO jego własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez skarżącego, w tym kosztami poniesionymi do celów postępowania przed Wydziałem Unieważnień i Pierwszą Izbą Odwoławczą EUIPO;
- obciążenie każdego interwenienta jego kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Niedokonanie wystarczającej oceny rzeczywistego używania znaku towarowego i znaczenia dla oceny istnienia złej wiary;
- Błędna wykładnia dowodów mających znaczenie dla zaniechania używania;
- Nieuwzględnienie zaniechania używania przez właściciela i znaczenia dla oceny istnienia złej wiary.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2023 r. – DZ Bank/SRB**(Sprawa T-477/23)**

(2023/C 338/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DZ Bank AG Deutsche Zentral-Genossenschaftsbank, Frankfurt am Main (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Single Resolution Board – SRB)

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wspólnej decyzji ustalającej minimalny poziom funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych z dnia 6 kwietnia 2023 r., dokument RC/JD/2022/22;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wspólna decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga opiera się na pięciu zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: Wspólna decyzja narusza art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia nr 1⁽²⁾, gdyż nie została sporządzona w wybranym przez skarżącą niemieckim języku urzędowym.
2. Zarzut drugi: Wspólna decyzja narusza art. 12d ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 i art. 296 ust. 2 TFUE, gdyż nie zawiera ona pełnego oraz wystarczająco szczegółowego i konkretnego uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci: Wspólna decyzja narusza art. 12d ust. 3 akapit 4 w związku z art. 27 ust. 7 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 806/2014, gdyż ustalono w niej minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych jako obejmujący zobowiązania związane z udzielonymi pożyczkami.
4. Zarzut czwarty: Wspólna decyzja narusza art. 12c ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, gdyż ustalono w niej minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych jako obejmujący zobowiązania związane z udzielonymi pożyczkami oraz stwierdzono, że minimalny wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, w zakresie w jakim został on zwiększony wskutek błędnego włączenia zobowiązań związanych z udzielonymi pożyczkami, musi być spełniony przez instrumenty podporządkowane.